

Sygn. akt VI U 104/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania H. R.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)r. znak (...)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności, kartę parkingową

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 104/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...)roku Powiatowy Zespól do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. (dalej jako: PZON) zaliczył H. R. do osób niepełnosprawnych z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, ze względu na przyczynę o symbolu 05-R. W orzeczeniu tym PZON wskazał również w pkt 9, że H. R. nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym. Od tego orzeczenia PZON H. R. wniosła odwołanie. W wyniku rozpoznania odwołania Wojewódzki Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. (dalej jako: WZON) orzeczeniem z dnia (...)roku, nr (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

(orzeczenie PZON z dnia (...). oraz orzeczenie WZON z dnia (...). – akta WZON)

Od powyższego orzeczenia WZON z dnia (...)roku H. R. wniosła odwołanie, w którym wniosła o jego zmianę poprzez wskazanie w pkt 9, iż spełnia ona przesłanki do przyznania jej karty parkingowej. M. R. wskazała, że nie może się sprawnie poruszać ze względu na zły stan zdrowia, w szczególności jeśli chodzi o jej kręgosłup i lewe kolano. Odwołująca podniosła również, że nie może zapinać pasów przy jeździe samochodem ze względu na guz nowotworowy.

(odwołanie – k. 1 – 1 verte)

W odpowiedzi na odwołanie WZON wniósł o jego oddalenie, wskazując że w ocenie organu odwołująca nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się, w związku z czym brak jest spełnienia przesłanki uzasadniającej przyznanie jej karty parkingowej.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się H. R. cierpi na chorobę zwyrodnieniową lewego stawu kolanowego oraz przewlekłe dolegliwości bólowe odcinków szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa w przebiegu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, okresowy zespół bólowo – korzeniowy z odcinka L/S kręgosłupa. H. R. chodzi bez pomocy kul, lekko utyka. Nie ma niedowładów kończyn dolnych, ma ograniczenie zgięcia prawego stawu biodrowego do 90 stopni, co nie jest dużym ograniczeniem. U odwołującej stwierdzono również niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym i piersiowym oraz ograniczenie ruchomości w odcinku lędźwiowym, a także niewielkie upośledzenie sprawności prawej ręki.

Wnioskodawczyni nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii K. K. – k. 19, k. 42 i k. 55, opinia biegłego z zakresu ortopedii M. G. – k. 75 – 76 i k. 96, opinia biegłej z zakresu neurologii J. S. – k. 115 i k. 133)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z opinii dwóch biegłych ortopedów – K. K. (k. 19, k. 42 i k. 55) oraz M. G. (k. 75 – 76 i k. 96). Sąd miał na uwadze, iż obaj biegli z zakresu ortopedii zgodnie uznali w swych opiniach odwołującą za osobę, która co prawda faktycznie cierpi na liczne dolegliwości, w tym dolegliwości bólowe związane z kręgosłupem, jednak stopień i charakter tych dolegliwości nie przemawia za uznaniem, aby jednocześnie miała ona znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Sąd miał na uwadze, że biegły K. K. wskazywał, że wnioskodawczyni porusza się bez utykania, natomiast biegły M. G. wskazał już na lekkie utykanie, stąd też Sąd ostatecznie ustalił, za biegłym M. G., że odwołująca lekko utyka. Nie mniej jednak obaj biegli zgodnie wskazali, że wnioskodawczyni nie ma istotnego zmniejszenia wydolności chodu.

Sąd oparł się również na opinii biegłej z zakresu neurologii J. S. (k. 115 i k. 133), która także potwierdza spostrzeżenia biegłych ortopedów i wskazała, że H. R. nie spełnia przesłanki znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się. Biegła z zakresu neurologii w swej opinii uzupełniającej z k. 133 akt sprawy stwierdziła, iż u odwołującej się występuje okresowy zespół bólowo – korzeniowy z odcinka L/S kręgosłupa. Sąd oparł się w tym zakresie na opinii biegłej neurologa, mimo iż biegły ortopeda M. G. stwierdził brak zespołu bólowego, Sąd miał bowiem na uwadze, iż biegła neurolog stwierdziła, że zespół bólowy ma charakter okresowy, ale nie ogranicza to możliwości samodzielnego poruszania się odwołującej.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest kwestia spełniania przez odwołującą się przesłanek do przyznania jej karty parkingowej.

Zgodnie z regulacją z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (t.j. - Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137, ze zm.), kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Jak wynika z powyższej regulacji istnieją dwie przesłanki przyznania karty parkingowej: pierwszą jest zaliczenie danej osoby do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym lub znacznym, drugą zaś jest stwierdzenie u tej osoby znacznie ograniczonych możliwości jej samodzielnego poruszania się.

Bezspornym jest, że odwołująca została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. Tym samym należy uznać, iż pierwsza z przesłanek przyznania karty parkingowej jest w niniejszej sprawie spełniona.

Znaczne ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się to przesłanka, której spełnienie musi być ocenione przez osoby posiadające wiedzę medyczną, stąd też Sąd w toku niniejszego postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i neurologii, którzy zgodnie orzekli w swych opiniach, że stan zdrowia odwołującej, jakkolwiek uzasadniający zaliczenie jej do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, to jednak nie wskazuje,

aby miała ona znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Wszyscy biegli potwierdzili co prawda problemy H. R. z poruszaniem się, a także jej dolegliwości bólowe, jednak istotnym w niniejszej sprawie jest stopień ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się wnioskodawczyni, który w jej przypadku nie uzasadnia przyjęcia, iż możliwość ta jest u niej ograniczona w stopniu znacznym.

Zdaniem biegłych schorzenia odwołującej nie dają podstawy do spełnienia przez odwołującą przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz § 5 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. Wobec tego odwołanie zostało oddalone.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.